

Alkotmánybíróság

Budapest

Donát u.35-45.

(Az első fokon eljáró bíróság útján)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/485-0/2019	
Érkezett: 2019 MÁRC 25.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 10 db	lu

VESZPRÉMI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG VESZPRÉM	
2019 MÁRC 13.	
Példány:.....	mell.:.....db
Az ügyirat száma: 10 K 27516/2018.	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.516/2018/9.számú ítélet, valamint a Zala Megyei Kormányhivatal ZAC/100/00047-33/2018.számú végzés, illetve a Zala Megyei Kormányhivatal Nagykanizsai Járási Hivatal Gyámügyi és Igazságügyi Osztály ZA-04C/GYH/56-75/2018.számú végzés alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat **semmisítse meg**.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Zala Megyei Kormányhivatal Nagykanizsai Járási Hivatal Gyámügyi és Igazságügyi Osztály ZA-04C/GYH/56-75/2018. számú végzésében, valamint a Zala Megyei Kormányhivatal ZAC/100/00047-33/2018.számú végzésében, illetve - a közigazgatási határozatok felülvizsgálata folytán - a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.516/2018/9.számú ítéletében megállapított tényállás a következő:

napján/ gyermekek szülei,

élettársi kapcsolatából származnak.

A szülők élettársi kapcsolata 2013. szeptemberéig /helyesen : 2013.december 6. napjáig, a [REDAKT] által elkövetett durva bántalmazásig/ állt fenn. A Szombathelyi Járásbíróság a 2014. január 31. napján kelt és jogerős 19.P.20.044/2014/3.sz. végzésével jóváhagyta a szülők egyezségét, mely szerint gyermekeiket az anyánál helyezték el, továbbá megállapodtak a gyermektartásdíj kérdésében. Az egyezség a kapcsolattartást nem rendezte.

A szülők - önkéntes elhatározás alapján - a szombathelyi Pálos Károly Szociális Szolgáltató Központ és Gyermekjóléti Szolgálatánál kapcsolatügyleti megállapodást kötöttek, mely szerint [REDAKT] folyamatos kapcsolattartással, heti gyakorisággal 2 óra / majd később hosszabb / időtartamban élt. Eleinte a kapcsolatügylet helyiségében történt a kapcsolattartás, majd a gyermekeket átvéve, a városba is / előre be nem jelentett, az anya által nem ismert helyekre / vitte őket. Később az átadás és az átvétel is a városban / helyesen: a Pelikán parkban /történt. A Pálos Károly Szociális Szolgáltató Központ és Gyermekjóléti Szolgálat mediátorai által 2016. február 22. napján készített "Kapcsolatügyleti tapasztalatok" megnevezésű irat tartalmazta, hogy mikortól zajlott a kapcsolattartás lebonyolítása a Kapcsolatügylet helyiségén kívül, továbbá azt, hogy az apa szerint pozitív irányban alakult a kapcsolattartás. Ezt támasztotta alá az anya 2015. február 4. napján kelt nyilatkozata is. A szülői együttműködés zavarait / valótlan állítás! / az apa 2015. májusában jelezte, de ennek ellenére a kapcsolattartás - a szülői megállapodás szerint - megvalósult. 2015. szeptemberétől a kapcsolattartás akadályozottsága is felmerült /valóságnak nem megfelelő állítás, mert előzetes bejelentést követően 2015.szeptemberében,- családi esemény, októberben és novemberben - gyerekek programja miatt maradt el a láthatás, amely később pótlásra került! /

[REDAKT] a Vas Megyei Kormányhivatal Szombathelyi Járási Hivatalnál /továbbiakban: korábbi elsőfokú hatóság/ 2016.január 13-napján megjelenve kérte a kapcsolattartás rendezését, mivel számára kiszámíthatatlanságot, bizonytalanságot jelentett, hogy a kapcsolattartást az anya szándéka szerint tarthatja. Nyilatkozott arról is, hogy utoljára 2016. január 9. napján /du.15 óráig ! / voltak vele a gyerekek. A kapcsolattartás rendezéséről a korábbi elsőfokú hatóság a 2016.március 11. napján kelt VA-06/GYM/370-21/2016.számú határozattal döntött, mellyel fokozatosan bevezetendő 2 hetenkénti gyakoriságú, elvitellel járó folyamatos, továbbá a páros ünnepnapokon, az iskolai szünetekben elvitellel járó időszakos kapcsolattartást biztosított /olyan lakcímre, ahová az apa be sem volt jelentve! /

[REDAKT] fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban a Vas Megyei Kormányhivatal /továbbiakban: korábbi másodfokú hatóság/ a 2016.szeptember 2.napján kelt VA/GYIFO2/352-21.számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta oly módon, hogy folyamatos kapcsolattartást biztosított minden héten szombaton 10.00 órától – 12 óráig a Pálos Károly Szociális Szolgáltató Központ és Gyermekjóléti Szolgálat Kapcsolatügyletén, a kapcsolati megállapodás megkötését követően. A korábbi másodfokú hatóság ezen döntését nagyrészt az eljárásban kirendelt [REDAKT] iü.pszichológus szakértő által 2016.július 30.napján készített szakértői véleményben foglaltakra alapozta.

A kapcsolattartás rendezése iránti eljárás időtartam alatt az apai kapcsolattartás nem működött, utolsó alkalommal 2016.február 20. napján valósult meg a kapcsolattartás. A Pálos Károly Szociális Szolgáltató Központ és Gyermekjóléti Szolgálat a 2016. október 13. napján kelt irattal tájékoztatta a korábbi első fokú hatóságot arról, hogy a korábbi másodfokú gyámhatósági határozat alapján az apa 2016. szeptember 15. napján, az anya 2016. szeptember 26. napján aláírta a Kapcsolatügyelet igénybevételéhez a keretmegállapodást, azonban az "édesanya az aláíráskor kijelentette, hogy nem hajlandó eleget tenni a másodfokon jogerőssé vált határozatnak."/ Ezzel szemben [REDACTED] nyilatkozata a következő volt: számomra kivitelezhetetlen a határozat végrehajtása, mert a gyerekek nem akarnak találkozni az apjukkal. [REDACTED] mediátor ezt a korábbi első fokú hatósági eljárásban megerősítette./

A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránt az apa kérelmére több eljárás indult, az apa első kérelmét 2016. október 24. napján terjesztette elő. a korábbi első fokú hatóság a kérelemnek helyt adva elrendelte a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását, az anyát eljárási bírság megfizetésére kötelezte, mely végzést a korábbi másodfokú hatóság helybenhagyott. Ezen döntés ellen a Vas Megyei Főügyészség – törvénysértésre való hivatkozással -felhívással élt. A korábbi másodfokú hatóság az ügyészi felhívásnak megfelelően a másodfokú végzését visszavonta, mivel az első- és másodfokú hatóság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést követett el, s ezzel az ügyfélnek a Ket. 4.§ (1) bekezdésében írt tisztességes eljáráshoz való jogát megsértette,- az elsőfokú végzést megsemmisítette és a korábbi elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. /VA/HF06/00532-14/2017.sz.végzés /

A korábbi elsőfokú hatóság iratai között 2017. szeptember 26. napján került iktatásra a Vas Megyei Főügyészség irata, melyet a törvényességi ellenőrzési eljárást követően bocsátott ki és amelynek mellékleteként megküldte az anya 2017.augusztus 15.napján kelt beadványának fénymásolatát, / ugyanis az eredeti iratoknál nem volt fellelhető ezen irat, de a pótlás érdekében a hatóság semmit nem tett!/ miszerint kérte a végrehajtási eljárás felfüggesztését, továbbá az apai kapcsolattartási jog megvonását is. A Vas Megyei Főügyészség ezen iratában kezdeményezte " az apai kapcsolattartás korlátozására (vagy ennél súlyosabb kapcsolattartási rendelkezésre) irányuló eljárás lefolytatását", mely felülírhatja a kapcsolattartás végrehajtását.

A korábbi elsőfokú hatóságnál 2017. szeptember 27. napján indult meg az apai kapcsolattartási jog megvonása iránti eljárás, melynek során [REDACTED] a 2017. október 19. napján kelt nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy tiszteletben tartva a gyerekek álláspontját, a " láthatás biztosítását megoldani nem tudja és beadványához csatolta a gyerekek írásbeli véleményét, miszerint " nem szeretnének az apjukkal találkozni."

Az apa 2016. december 1. napján, 2017. szeptember 14. napján, 2017. október 5. napján, 2017. november 6. napján, valamint 2018. január 18. napján újabb végrehajtási kérelmet nyújtott be.

A 2017. november 6. napján - közvetlenül a tárgyalást megelőzően - [REDACTED] részéről bejelentett alaptalan, konkrét ok megjelölése nélküli elfogultsági kifogást követő kijelölés nyomán a Zala Megyei Kormányhivatal Nagykanizsai Járási Hivatal */továbbiakban: első fokú hatóság/* járt el. A 2018. január 29. napján tartott tárgyaláson [REDACTED] továbbra is fenntartotta az apai kapcsolattartási jog megvonására irányuló kérelmét - és a Vas Megyei Főügyészség iránymutatásának megfelelően - szakértő kirendelését indítványozta. [REDACTED] [REDACTED] ellenezte a kapcsolattartási jog megvonását, a szakértő kirendelését, továbbá kinyilvánította, hogy gyermekeivel szeretne találkozni, s kérte a meghiúsult kapcsolattartások végrehajtását.

Az elsőfokú hatóság a 2018. február 1. napján kelt ZA-04C/GYH/56-30/2018.sz. végzésével a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztésére, valamint a folyamatban lévő végrehajtási eljárások felfüggesztésre irányuló kérelmet, míg a 2018.március 9.napján kelt ZA-04C/GYH/56-73/2018.sz. végzésével az apai kapcsolattartási jog megvonására irányuló kérelmet utasította el.

Az első fokú hatóság a bizonyítási eljárás keretében tájékoztatást kért a szombathelyi Pálos Károly Szociális Szolgáltató Központ és Gyermejjóléti Szolgálatától az apa és gyermekek jelenlegi kapcsolatáról, a Körmendi Rendőrkapitányságtól a folyamatban lévő eljárásról.

Az első fokú hatóság a döntésének indokolásában részletezett bizonyítási eljárást követően a 2018. március 9. napján kelt ZA-04C/GYH/56-75/2018. számú végzéssel / továbbiakban: elsőfokú végzés/ elrendelte a kérelemben írt időpontok tekintetében a kapcsolattartás végrehajtását, megállapítva az anya önhibáját,- s vele szemben 80.000.Ft összegű eljárási bírságot szabott ki.

Ezen határozat ellen [REDACTED] meghatalmazott képviselője útján fellebbezéssel élt, amely fellebbezés az elsőfokú határozat megváltoztatására, az önhiba hiányának megállapítására és a végrehajtási kérelmek elutasítására irányult.

Fellebbezésében utalt a külön élő szülő kettős kötelezettségére, ugyanis a gondozó szülőt terheli egyrészt a gyermek jogainak érvényesítése, másrészt a zavartalan kapcsolattartás biztosításának kötelezettsége. Hivatkozott az „önhiba” hiányára, hiszen az csak akkor állapítható meg, ha valamilyen pszichikus viszony áll fenn a kötelezett magatartása és az eredmény között. Téves ezért a gyámhatóság álláspontja, amikor az önhiba megítélése körében arra hivatkozik, hogy az anya nem készíti fel a gyerekeket a láthatásra */iratellenes megállapítás!/-* így az önhiba megállapítható.

Utalt továbbá - mivel atipikus helyzetről van szó - a jogosult szülő magatartására, a 2013. december .6. napján tanúsított magatartásra, a meggondolatlan, felelőtlen módon benyújtott kérelemre, továbbá arra, hogy 2016. december 24. napjától – 2017. június 29. napjáig a gyermekekkel semmiféle közvetlen kapcsolatot nem keresett, illetve arra, hogy milyen személyes biztonságot veszélyeztető helyzetet idézett elő azzal a magatartásával, hogy a 2016. áprilisában a gyermektartásdíj leszállítása iránti keresetlevelet a Szombathelyi Országos BV.Intézetben a szabadságvesztés büntetésüket töltő elítélttel irattatta meg.

Mint kötelezett szülő vitatta, hogy nem megfelelően készítette fel a gyermekeket 2016. januárját követő időszakban a láthatásokra, s azt, hogy olyan magatartást fejtett ki, melynek eredményeképpen a gyermekek az apa ellen fordultak. A gyerekek kezdettől fogva tiltakozásuknak adtak hangot / *ld.Kapcsolatügyi tapasztalatok : 2016.január 28.-i feljegyzés az apai bejelentésről !/*

Az eljárás során a gyermekek mindenek felett álló érdekének figyelembevételére vonatkozó jogelvek sérültek, hiszen a gyermekek megnyilatkozásait, álláspontjukat a gyámhatóság semmibe vette.

A fellebbezési eljárás eredményeként hozta meg a Zala Megyei Kormányhivatal a ZAC/100/00047-33/2018.számú végzését, mellyel a támadott elsőfokú végzést - részben a fellebbezéssel nem érintett körben -megváltoztatta. Minden kérdésben osztotta az elsőfokú gyámhatóság álláspontját, így az önhiba megállapítása körében is. Egyetértett az elsőfokú gyámhatósággal abban is, hogy a teljesítés elmaradása a kötelezettnek felróható volt, ezért fenntartotta az elsőfokú végzés azon rendelkezéseit, amellyel az apai kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtását rendelte el, s a kötelezettel szemben pénzbírságot szabott ki.

Rögzítette, hogy „a kapcsolattartás gyámhivatali rendezésére irányuló apai kérelem előterjesztését megelőzően az anya maga is rendszeres, heti kapcsolattartás biztosított 2013. decemberétől közel 2 éven keresztül, s nem hivatkozhat olyan körülményre / **változás ellenére, „az apai felróható magatartás eredményére”**/, amely már a kapcsolattartás rendezésére irányuló eljárásban is ismertek voltak.” /**DE: jelen esetben a 2013. december 6. napján tanúsított apai felróható magatartás eredményével (félelem, kétségbeesés) szembesülünk akkor, amikor a gyerekek ellenállásuknak, tiltakozásuknak adnak hangot./**

Megalapozatlannak találta a szakértői véleményekkel összefüggésben felhozott fellebbezési észrevételeket is. / Azonban annak konkrét indokát nem adta, a határozatban csupán általánosságban utal [REDACTED] [REDACTED] iü.pszichológus szakértők véleményére, továbbá azzal az alapvető kérdéssel sem foglalkozott, hogy a feltételezésen alapuló, iratellenes, helytelen ténymegállapításokat tartalmazó és objektivitást nélkülöző szakértői véleményt előterjesztő szakértő meghallgatása, avagy kiegészítő szakvélemény készítése miért nem indokolt./

Nem fogadta el azon érvelést sem, miszerint az apa 2016.december 24. napjától 2017. június 29. napjáig a gyermekekkel sem közvetlenül, sem közvetve nem kívánta a kapcsolatot felvenni. Kitért arra is, hogy a gyermekek közvetlen meghallgatását miért mellőzte.

A Zala Megyei Kormányhivatal ezen végzésével szemben [REDACTED] közigazgatási pert indított, kérve az első - és másodfokú határozatok hatályon kívül helyezését és a végrehajtási kérelmek elutasítását, mert téves és megalapozatlan a határozat.

A gyámhatóságok ugyanis az Alaptörvényben megfogalmazott több alapjog megsértésével folytatták le az eljárást, valamint hivatkozott a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997.évi XXXI.tv. 12.§/4/bek. és 6.§/5/ bek.-ben írt rendelkezésekre, illetve a Ptk. 4:148.§ és 4:178.§ /1/bekezdésében foglaltakra. Változatlanul fenntartotta az elsőfokú végzés elleni fellebbezésben írtakat, hangsúlyozva a szakértői véleményekkel kapcsolatos aggályokat.

Az elsőfokú gyámhatóság [REDACTED] iü. pszichológus szakértő szakvéleményének megismerésére, az észrevételek előterjesztésére */amelyet a későbbiekben figyelembe sem vett, a bizonyítékok értékelése körében erről számot sem adott !/ 1 napos határidőt biztosított.* A másodfokú gyámhatóság sem tette lehetővé a hibák kiküszöbölését, inkább elfogadta a feltételezésen alapuló, iratellenes, megalapozatlan ténymegállapításokat és helytelen, objektivitást nélkülöző következtetéseket tartalmazó szakvéleményeket. Kétségbe vonta a 2013.december 6.napján megvalósult családon belüli erőszak megtörténtét is, holott erre [REDACTED] a Körmendi Rendőrkapitányság előtt 18030/658/2017.bü.sz. alatt folyó eljárásban, a szembesítés során tett nyilatkozatából is következtetni lehet ! */ A szakértőknek abban a lényegi kérdésben kellett volna állást foglalniuk, hogy a 2013. december 6. napján az egyik kk.gyermek jelenlétében megtörtént családon belüli erőszak, (melyről a másik gyermek az édesanya sérülését látva tudomást szerzett) illetve [REDACTED] által is elismert durva, brutális, erőszakos magatartás veszélyeztette-e a gyermekek érzelmi, lelki fejlődését. Ez a trauma eredményezheti-e az apával való szembefordulást, tekintettel ellenállásukra, tiltakozásukra. Továbbá, hogy az apa magatartása révén a személyes adataim egy része ismertté vált az elítéltek körében a Szombathelyi Országos BV. Intézetben, megvalósult-e a gyermekek biztonságát veszélyeztető helyzet, figyelemmel az un."levelek" tartalmára./*

Ezen kérdésekre a szakértők választ nem adtak. A kialakult bírói gyakorlat szerint a fentiekben vázolt apai magatartás kimeríti a Btk. 208.§ -ában megfogalmazott kiskorú veszélyeztetése büntetnének törvényi tényállását, mely esetben a gyermekek érdekében helye lehet akár a kapcsolattartási jog megvonásának is. Hivatkozott Magyarország Alaptörvényének vonatkozó rendelkezéseire, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Róma-i Egyezményre, továbbá az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett New York-i Egyezményben foglaltakra. E szerint minden gyermeknek joga van ugyanis a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz, illetve mindenkinek joga van a személyes biztonsághoz.

Az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette, hogy az állam kötelessége a gyermek mindenképp felett álló érdekének védelme.

Az eljáró hatóságok a fenti jogszabályi rendelkezésekben foglaltaknak nem tettek eleget, nem folytattak le széles körű bizonyítási eljárást. A gyermekeket nem hallgatták meg tanúként a Vas Megyei Kormányhivatal VA/HF06/00532-14/2017. sz. végzés kötelező előírása ellenére pedig vallomásuk olyan bizonyíték lett volna, amely más úton nem szerezhető be. A tanúkihallgatást, –amely történhet közvetlenül, vagy szakértő útján– nem helyettesítheti a szakértői vélemény elkészítése céljából történő meghallgatás, hiszen mások a célok, jogok, módszerek.

Téves azon megállapítás is, hogy az apa 2016. december 24. napja és 2017. június 29. napja között a gyámhatósági döntésnek megfelelően élt a kapcsolattartási jogával.

A Zala Megyei Kormányhivatal által előterjesztett védirattal kapcsolatban tett észrevételek körében továbbra is hivatkozik a felperes arra, hogy az eljáró hatóságok Magyarország Alaptörvényében megfogalmazott több alapjog / *emberi méltósághoz való jog, „gyermeki jogok, személyes biztonsághoz való jog, tisztességes eljárás lefolytatásához való jog* / , illetve a Ket.-ben megfogalmazott alapelv / *tényállás megállapítási kötelezettség* / megsértésével folytatták le az eljárást.

Nyilatkozatában utalt arra, hogy az eljáró hatóságok helytelenül értelmezték és alkalmazták a gyermekek mindenképp felett álló érdekét. Az Alkotmánybíróság 995/B/1990. AB. határozatában kifejtette, hogy ha törvény biztosítja a gyermek jogainak érvényesülését, gyakorlását, -a gyermek érdekében sor kerülhet a szülő jogainak korlátozására. Ez az előnyös megkülönböztetés, azaz a „pozitív diszkrimináció” jelenti a gyermek számára jogai gyakorlását.

Helytelenül értelmezte a gyámhatóság, hogy ezen ügyfajta kapcsán a szülő tájékoztatási, együttműködési kötelezettsége csak a kapcsolattartás elősegítésére irányulhat. Ilyen jellegű megszorító rendelkezést sem a Ptk., sem a Gytv. nem tartalmaz. Az ott megfogalmazott jogok és kötelezettségek általános jellegűek, azaz a gyermeket érintő minden kérdésre kiterjednek, azt szűkíteni és korlátozni –különösen a gyermek rovására– nem lehet. Téves az a gyámhatósági álláspont is, hogy a jogosult szülő nem megfelelő joggyakorlását a szabályozáson túli kapcsolattartásra való nyitottságként értékeli. Ezek a zaklatásszerű „láthatások” egyrészt zavarták az oktatási intézmények rendjét, másrészt a gyerekekből szorongást váltottak ki. Erre figyelemmel ezt az apai magatartást abszurditás olyan magatartásként értékelni, hogy az a gyermekek érdekét szolgálja.

A Zala Megyei Kormányhivatal a felperesi keresetlevélben felhozott érveléssel szemben arra hivatkozott, hogy az eljárást az Alaptörvény és az egyéb törvények által megfogalmazott alapjogok tiszteletben tartásával, a vonatkozó anyagi és eljárásjogi szabályok megtartásával, az ügyben érintett gyermekek mindenképp felett álló érdekének szem előtt tartásával folytatta

le./ **DE** : elmaradt a fenti jogszabályi rendelkezésekben foglalt jogok alkalmazásának tételes bemutatása, illetve az ezzel kapcsolatos felperesi érvelés cáfolata !/

Utalt arra, hogy az önhiba megítélése körében osztotta az elsőfokú gyámhatóság álláspontját, hiszen a döntés helyességét **üü. pszichológusi szakvélemények** támasztják alá. A gyermek mindenek felett álló érdeke a külön élő szülővel való kapcsolattartás, s ha ez nem valósul meg az csak a gondozó szülő magatartására vezethető vissza, így az az önhibáját alapozza meg.

Az elsőfokú végzésben foglaltakkal egyezően kifejtette, hogy a 2013. december 6. napján történt konfliktus mely okból nem volt értékelhető.

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította a felperesi keresetet.

Jogorvoslati lehetőségek:

A Zala Megyei Kormányhivatal Nagykanizsai Járási Hivatal Gyámügyi és Igazságügyi Osztálya 2018. március 9. napján kelt ZA-04C/GYH/56-75/2018.számú határozata ellen fellebbezést nyújtottam be.

A Zala Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály Szociális és Gyámügyi Osztály a 2018. április 27. napján kelt ZAC/100/00047-33/2018.sz.határozatával a fellebbezéssel megtámadott első fokú határozatot helyen hagyta.

Ezen határozat ellen - jogsérelemre való hivatkozással - a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon közigazgatási pert indítottam a Zala Megyei Kormányhivatal ellen.

Az ügyben sem felülvizsgálati eljárás, sem perújítási eljárás nincs folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2018. december 10. napján kelt 10.K. 27.516/2018/9. számú ítéletét postai úton, 2019. január 18. napján vettem kézhez. Az Abtv.30. § /1/bekezdése szerinti 60 napos határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A gyámhatósági eljárásban mint ügyfél, a közigazgatási perben mint felperes vettem részt.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdése.

Az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. Jelen ügyben azonban az eljárt hatóságok és a bíróság az Alaptörvényben foglalt tisztességes eljárás elvét megsértve jártak el a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése során az alábbiak szerint:

Az Alaptörvény XXIV. cikk /1/ bekezdése szerint: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdése szerint : Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény XXIV. cikk /1/ bekezdésében foglalt alapjogot, a tisztességes módon történő ügyintézéshez való jogot megsértve járt el az elsőfokú és másodfokú gyámhatóság akkor, amikor érdemi döntéseik meghozatala során döntően és alapvetően olyan iü. pszichológusi szakvéleményekre / [REDACTED] szakvéleménye/ alapították határozatukat, amely szakvélemények súlyos megalapozatlansági hibában szenvednek.

A gyámhatósági eljárásban kirendelt [REDACTED] iü. pszichológus szakértő iratellenes, helytelen ténymegállapításokat, objektivitást nélkülöző következtetéseket tartalmazó, ellentmondásos szakvéleményét az elsőfokú hatóság részemre **e-mail útján, a 2018. március 7. napján megtartott tárgyalást követően, március 8. napján kézbesített azzal, hogy észrevételeimet 2018. március 9. napja 8 óráig e-mail útján tegyem meg.** / A tárgyaláson betegség miatt nem tudtam megjelenni, távolmaradásomat előzetesen, orvosi igazolással kimentettem !/

Az elsőfokú gyámhatóság a Körmendi Rendőrkapitányság előtt kiskorú veszélyeztetése büntette miatt folyamatban volt eljárásban [REDACTED] iü. pszichológus szakértő által készített szakvéleményt beszerezte, de azt részemre többszöri sürgetés után - **e-mail**

útján, 2018.március 1.napján - kézbesítette úgy, hogy erre az egyébként a Be.szabályainak meg nem felelő szakvéleményre még észrevétel megtételének lehetőségét sem biztosította.

E szakvéleményt a 2018. március 7. napján tartott tárgyaláson ismertette, majd arra a 2018. március 9. napján meghozott határozatának indokolásában **ügydöntő jelleggel** hivatkozott!

Az eljárás során beszerzett bizonyítékokkal kapcsolatosan - minden eljárásban - az ügyfelet észrevételezési, nyilatkozattételi jog illeti meg, erre az eljárási jogszabályok is lehetőséget biztosítanak /Ket ., Kp., Pp/ , de maga az Alaptörvény is deklarálja, " mindenkinek joga van ahhoz, hogy perben a jogait gyakorolja." Biztosítani kell annak lehetőségét ugyanis, hogy az ügyfél részletesen kifejtse jogi és ténybeli álláspontját, észrevételeket tegyen, indítványokat terjesszen elő.

A bizonyítékok megismertetésének, valamint az észrevételezési jog gyakorlásának az elsőfokú hatóság által biztosított módja **súlyosan sérti** az ügyféli jogokat, mert az kizárta az alapos, igényes észrevétel megtételének lehetőségét.. Az ügyféli jogok további csorbulását jelenti az, hogy a hatóság által adott rendkívül rövid határidő (mindössze 1 napos!) alatt megtett ügyféli észrevételek meghallgatásra nem találtak.

A hatóság részéről semmiféle intézkedés / szakértő meghallgatása, kiegészítő szakvélemény beszerzése / nem történt a hiányosságok kiküszöbölése érdekében, s elmaradt annak megindokolása is, hogy erre miért nem került sor /A hatóság által megállapított eljárási határidő volt a gátja!?!/

Figyelemmel arra, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú gyámhatóság érdemben nem foglalkozott az ügyféli észrevételekben foglaltakkal, határozatukban üres, semmitmondó megállapításokat tettek a rendelkezésre álló bizonyítékokkal kapcsolatban, - így egyértelműen rögzíthető, hogy a hatóságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségeiknek. Nem adtak számot arról, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok közül egyes bizonyítékokat, miért, milyen indokok alapján fogadtak el, másokat miért vetettek el, továbbá, hogy a szakértői véleményekkel kapcsolatban előterjesztett ügyféli érvelést miért hagyták figyelmen kívül.

Nem került sor az eljárás során a gyerekek tanúkénti meghallgatására sem. Az elsőfokú gyámhatóság sem közvetlenül, sem közvetve - szakértő útján - nem rendelte el meghallgatásukat, pedig vallomásuk olyan bizonyíték lett volna, amely mással nem pótolható.

Az elsőfokú gyámhatóság a határozat indokolásában nem tért ki arra, hogy miért nem hallgatta meg a gyerekeket a Vas Megyei Kormányhivatal VA/HF06/00532-14/2017. számú végzés kötelező rendelkezése ellenére.

A másodfokú gyámhatóság határozatában pedig arra utal, hogy a gyermekek tanúkénti kihallgatására azért nem került sor, mert az ügyfajta tekintetében nem tekintette őket ítélőképessége birtokában lévőeknek (koruknál fogva nem képesek az őket érintő tények és döntések lényegi tartalmát megérteni, de főképpen következményeit belátni), véleményük megismerését szakértő útján biztosította.

Utalnék továbbá arra, hogy alapvető különbség van a szakértői vizsgálat céljából történt meghallgatás és a gyermekek tanúkénti kihallgatása között. Eltérő jogok, kötelezettségek, szempontok érvényesülnek, mások a módszerek, kérdezéstechnikák ...,s ugyanakkor csorbul az ügyfelek észrevételezési, kérdezési joga is abban az esetben, ha utólag / a *másodfokú határozat indoklásából* / szerez tudomást arról az ügyfél, hogy milyen módon történt meg a gyermekek tanúkénti kihallgatása.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 53.§ /4a/ bekezdése szerint cselekvőképtelen személy csak akkor lehet tanúként meghallgatni ha a vallomásától várható bizonyíték mással nem pótolható és ehhez a törvényes képviselője hozzájárul.

A /4c/ bek. szerint a cselekvőképtelen és a korlátozottan cselekvőképes tanú meghallgatását csak a tanú törvényes képviselőjének jelenlétében lehet lefolytatni.

Ezen jogsértéssel összefüggésben sérült a gyermekeknek az Alaptörvény II. cikkében, megfogalmazott emberi méltósághoz való joga, illetve a XVI. cikkében megfogalmazott gyermeki jogok.

Az Alaptörvény II. cikke értelmében : Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az emberi méltósághoz való jog a személyiségi jogok anyajoga, így valamennyi más konkrét személyiségi jognak az eredője / 8/1990. (IV.23). AB.hat. / Olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.

„Az emberi méltósághoz való jog nem pusztán erkölcsi értékdeklaráció. Az, hogy az emberi méltóság a jog előtt és felett létező érték, amely a maga teljességében a jog számára hozzáférhetetlen, nem zárja ki azt, hogy ezt az értéket a jogok forrásának tekintsük - mint a természetjogot követve számos nemzetközi egyezmény és alkotmány teszi -, vagy hogy a jog a méltóság tiszteletben tartását és védelmét előírja, avagy hogy egyes aspektusait valóságos jogga formálja.” /Sólyom László alkotmánybíró 23/1990 (X.31.) AB. határozat /

Az emberi méltóság kiemelkedő érték, a jog számára megközelíthetetlen és hozzáférhetetlen. Definiálni a jog technikai értelemben nem tudja, de a védelmét a kimerítő meghatározás

hiányában is biztosíthatja. Bizonyos magatartások, formák előidézhetik az emberi méltóság megsértését, ilyen eset az, ha például pusztán tárgynak, eszköznek, avagy "nemlétezőnek" tekintik az embert. Jelen ügyben egyrészt az eljárási jogszabályok sérelmével került sor a gyermekek "meghallgatására", másrészt az álláspontjukat, véleményüket ismerő törvényes képviselő által előadottakat sem fogadta el a hatóság. Ez egyben az Alaptörvény XVI. cikkében megfogalmazott gyermeki jogok sérelmét is jelenti azon túlmenően, hogy a véleménynyilvánítás szabadságát is sérti. /IX. cikk /

Az Alaptörvény XVI. cikke értelmében minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

E védelemhez való jog biztosítása komplex állami, társadalmi és szülői feladat. A gyermekeknek ezt a különleges védelmet elsősorban a szülőktől kell megkapniuk, akiket e körben jogosultságok és kötelezettségek terhelnek. / Ptk., Gytv. /

A gyermekek azonban koruknál, fejlettségükönél fogva nem, vagy csak korlátozottan képesek az őket megillető jogosultság gyakorlására, ezért nevükben elsősorban a szülők /gyám/ járnak el.

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény /továbbiakban: Gytv./ akként határozza meg a kötelezettségeket a szülő számára, hogy köteles a gyermekével együttműködni és emberi méltóságát a 6.§/5/ bek. szerint

a/ tiszteletben tartani,

b/ gyermekét az őt érintő kérdésekről tájékoztatni, véleményét figyelembe venni,

c/ gyermeke jogainak érvényesítése érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni.

A Ptk. továbbá kötelezően írja elő a szülők számára /Ptk. 4:148. § /, hogy tájékoztatniuk kell gyermeküket az őt érintő kérdésekről, biztosítaniuk kell, hogy az ítélőképessége birtokában lévő gyermekük a döntés előkészítése során véleményt nyilváníthasson, törvényben meghatározott esetben szüleivel közösen dönthessen. A szülőknek a gyermek véleményét - korára, érettségére tekintettel - megfelelő súllyal figyelembe kell venniük.

A minden gyermeket megillető szabad véleménynyilvánítási jog sérült azáltal, hogy a szülő törvényi felhatalmazáson alapuló "kötelezettségteljesítését" a hatóságok - jogsértő módon - teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

Az Alaptörvény a IV.cikk /1/ bekezdésében deklarálja, hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz. Ítélezési gyakorlatában ezideig nem kristályosodott ki e jog tartalma, de arra mindenképpen következtetni lehet, hogy ez a jog az ember civil életével hozható összefüggésbe, s olyan állapotot, körülményeket feltételez, amely a személyes szabadsághoz való jog maradéktalan érvényesülését szolgálja.

Mind a személyem és a kiskorú gyermekeim személyi biztonsága sérült az apa azon veszélyeztető magatartása révén, hogy személyes adataim egy része (lakóhely, illetve egyedül nevelem két kiskorú gyermekemet) ismertté vált az elítéltek körében a Szombathelyi Országos BV. Intézetben, ahol nevelőként dolgozom. A hatóságok téves álláspontja szerint ez a kiskorú gyermekek érzelmi, fizikai biztonságát veszélyeztető, félelmet keltő apai magatartás nem jogsértő. Álláspontom szerint a konkrét fenyegetést tartalmazó "levelek" épp a személyi biztonság ellen irányulnak, s mint ilyen, az Alapörvényben deklarált alapjogot sérti.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésében foglaltakkal összefüggésben utalnék a következőkre:

A közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránti perben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I. tv. 2.§ /4/ bekezdése és a 85.§ 1/bekezdése értelmében a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálta el, a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem keretei között vizsgálta, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján.

A bíróságnak a fentiekre tekintettel abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a gyámhatóságok eljárásuk során a reájuk irányadó anyagi - és eljárásjogi szabályokat megtartották-e, a tényállást tisztázták -e, döntésüket megfelelően indokolták-e, s azt milyen bizonyítékokra, milyen bizonyítási eljárás lefolytatására alapították.

Mindezek tükrében rögzíthető, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **ítélete indoklása rendkívül sematikus, általános megállapításokat tartalmaz**, minden vonatkozásban -még a szóhasználat szerint is :...egyetért, osztotta álláspontját , .../
megerősíti az első-és másodfokú gyámhatóság által tett megállapításokat úgy, hogy a vitatott kérdéseket meg sem vizsgálta, s indokát sem adta, hogy miért nem fogadta el a felperesi érveléseket.

Az Alkotmánybíróság pedig a 6/2011. /VII.13./ AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy „ egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje /32/2012./VII.4./ AB határozat, ind.41./.

A Bíróság ugyanis elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. **Nem felel meg ezért az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak az, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat**

indokainak előadása nélkül hagyja helyben, mert csak a kellő alapossággal megindokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

Jelen esetben - a fentiek tükrében - ugyanis az állapítható meg, hogy az ilyen tartalmú indokolás mind a gyámhatóságok, mind a bíróság részéről elmaradt.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a fentiekben vázolt alapjogsérelmek olyan jellegűek, amelyek az érdemi döntést alapvetően befolyásolták.

2./ Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az **Alaptörvény XXIV. cikk /1/ bek.** szerint : Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

A **XXVIII. cikk /1/ bek.** szerint : Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

II. cikke szerint az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz.

IV. cikk/ 1/ bek szerint : Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

A **IX.cikk /1/bek.** értelmében : Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

A **XVI.cikk /1/ bek** .szerint : Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Álláspontom szerint a Zala Megyei Kormányhivatal Nagykanizsai Járási Hivatal és Zala Megyei Kormányhivatal eljárása során megsértette az Alaptörvény XXIV.cikk /1/ bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot az alábbiak szerint :

Az Alkotmánybíróság számos döntése révén kidolgozta a tisztességes eljáráshoz való jog önálló alkotmányos tartalmát, amelynek lényege a közhatalmi jogkör gyakorlásának ellensúlyozása, és a hatósággal szemben az eljárási szabályok garanciális elemeinek kikényszeríthetősége.

A tisztességes eljáráshoz való jog alapján az egyes eljárási garanciák olyan értéket jelentenek, amelyek megszegése vagy be nem tartása kihat az ügy érdemére, az ügy kimenetelétől függetlenül. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme úgyszólván bekövetkezhet, hogy nem áll fenn oksági kapcsolat a lényeges eljárási szabálysértés és az ügy konkrét kimenetele között, azonban az ügyféli jogok /észrevételezési, indítványtételi jog, bizonyítékoknak az eljárási jogszabályban meghatározottak szerinti megismerésének joga, stb. .../ csorbulásai olyan eljárási szabálysértések, amelyek minden esetben kihatnak az ügy érdemére. Az eljárás során beszerzett bizonyítékokkal kapcsolatos indítványozási és észrevételezési jog ugyanis éppen azt teszi lehetővé, hogy már az elsőfokú eljárásban ütköztetni lehessen az álláspontokat, s ennek révén olyan meggyőző erejű bizonyítékok álljanak rendelkezésre, amelyek alapul szolgálhatnak egy megalapozott döntéshez.

Jelen ügyben az ügyféli jogok érvényesíthetősége az elsőfokú eljárásban olyan sérelmet szenvedett, amely az eljárás egészét és körülményeit figyelembe véve eléri az alaptörvény-ellenesség szintjét. Az ügy lényeges kérdését valójában nem érintő szakértői vélemények megismertetésének módja, körülményei, az észrevételezési, nyilatkozattételi jog korlátozása olyan eljárási szabálysértésnek minősülnek, amelyek az ügyféli jogok alapvető sérelmét jelentik, s egyúttal megalapozzák a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

A másodfokú gyámhatóság - a teljes körű felülbírálat okán - ezen eljárási szabálysértéseket a fellebbezésben foglaltak ellenére nem orvosolta, a korrekció irányába semmilyen lépést nem tett, így a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme változatlan maradt.

Az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/bekezdésében írtakkal összefüggésben:

Az Alkotmánybíróság e szabály értelmezése kapcsán több határozatában rámutatott arra, hogy a tisztességes eljárás része az indokolt bírói döntéshez való jog, mellyel összefüggésben az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4. napján kelt Egyezményt (6. Cikk /1/ bek.) is felhívta. Elvi élel leszögezte, hogy az alkotmányos előírás kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Kimunkálta és megfogalmazta, hogy a bírói döntésekkel szemben a tisztességes eljáráshoz való jog azt a minimális elvárást támasztja, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által előterjesztett kérelmeket, észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.

A bíróság közigazgatási döntéseket felülvizsgáló jogköre tehát az eljárási törvény szabályai értelmében törvényességi szempontokra korlátozódik. Ennek nyilvánvaló feltétele azonban az, hogy a közigazgatási hatóságok felülvizsgálható döntést hozzanak, mert a jogállamiság elengedhetetlen követelménye, hogy a tényállás kielégítő feltárásán nyugodjanak a joghoz

kötött közigazgatási döntések. A döntések akkor felülvizsgálhatóak, ha abból megismerhető a hatóság jogértelmezése és a döntés ténybeli alapjai kielégítően világosak.

A bíróságnak eljárása során elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a gyámhatóságok a felek kérelmei, nyilatkozatai alapján eleget tettek-e tényállás-megállapítási kötelezettségüknek, a megállapított tényállás a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban áll-e, a bizonyítékokat az eljárási törvény előírásainak megfelelően értékelte-e, illetve eleget tett-e indokolási kötelezettségének, számot adott-e a feleknek az ügy lényeges körülményeit érintő észrevételeiről.

A bírói döntés indoklásával szemben az a minimális tartalmi követelmény az Alkotmánybíróság értelmezése szerint, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően a határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, s ennek indokait döntésében részletesen mutassa be.

A közigazgatási bíróság ítéletének sematikus indoklását értékelve az amegállapítás tehető, hogy a bíróság az ügy lényeges kérdéseit nem vizsgálta meg. Indoklásában épp ezért számot sem tudott adni arról, hogy milyen tények alapján került sor a kötelezett szülő vonatkozásában az önhiba megállapítására, figyelemmel a rajta kívül álló maghatározó körülményekre, illetve, miért felelt meg az eljárási törvény rendelkezéseinek a bizonyítékok megismertetésének módja, értékelése, s miért alaptalan a felperesi érvelés.

Mindezek alapján leszögezhetjük, hogy az ítélet indokolása nincs összhangban az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/bekezdésében megfogalmazott alkotmányos szabállyal, hiszen a formális eljárás eredményeképpen megszületett ítéleti indokolás nem felel meg az Alkotmánybíróság által kimunkált un.minimális tartalmi követelményeknek.

Az eljárás során sérült továbbá a gyermekeknek az Alaptörvény **II. cikkében**, megfogalmazott emberi méltósághoz való joga, illetve a **XVI. cikkében** megfogalmazott gyermeki jogok.

Az Alaptörvény II. cikke értelmében : Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az emberi méltósághoz való jog a személyiségi jogok anyajoga, így valamennyi más konkrét személyiségi jognak az eredője / 8/1990. (IV.23). AB.hat. / Olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.

„Az emberi méltósághoz való jog nem pusztán erkölcsi értékdeklaráció. Az, hogy az emberi méltóság a jog előtt és felett létező érték, amely a maga teljességében a jog számára

hozzáférhetetlen, nem zárja ki azt, hogy ezt az értéket a jogok forrásának tekintsük - mint a természetjogot követve számos nemzetközi egyezmény és alkotmány teszi -, vagy hogy a jog a méltóság tiszteletben tartását és védelmét előírja, avagy hogy egyes aspektusait valóságos joggá formálja.” /Sólyom László alkotmánybíró 23/1990 (X.31.) AB. határozat /

Az emberi méltóság kiemelkedő érték, a jog számára megközelíthetetlen és hozzáférhetetlen. Definálni a jog technikai értelemben nem tudja, de a védelmét a kimerítő meghatározás hiányában is biztosíthatja. Bizonyos magatartások, formák előidézhetik az emberi méltóság megsértését, ilyen eset az, ha például pusztán tárgynak, eszköznek, avagy "nemlétezőnek" tekintik az embert. Jelen ügyben egyrészt az eljárási jogszabályok sérelmével került sor a gyermekek "meghallgatására", másrészt az álláspontjukat, véleményüket ismerő törvényes képviselő által előadottakat sem fogadta el a hatóság. Ez egyben az Alaptörvény XVI. cikkében megfogalmazott gyermeki jogok sérelmét is jelenti azon túlmenően, hogy a véleménynyilvánítás szabadságát is sérti. **/IX. cikk /**

Az Alaptörvény XVI. cikke értelmében minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

E védelemhez való jog biztosítása komplex állami, társadalmi és szülői feladat. A gyermekeknek ezt a különleges védelmet elsősorban a szülőktől kell megkapniuk, akiket e körben jogosultságok és kötelezettségek terhelnek. / Ptk.,Gyvt./

A gyermekek azonban koruknál, fejlettségüknek fogva nem, vagy csak korlátozottan képesek az őket megillető jogosultság gyakorlására, ezért nevükben elsősorban a szülők /gyám/ járnak el.

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény /továbbiakban: Gyvt./ akként határozza meg a kötelezettségeket a szülő számára, hogy köteles a gyermekével együttműködni és emberi méltóságát a 6.§/5/ bek. szerint

a/ tiszteletben tartani,

b/ gyermekét az őt érintő kérdésekről tájékoztatni, véleményét figyelembe venni,

c/ gyermeke jogainak érvényesítése érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni.

A Ptk. továbbá kötelezően írja elő a szülők számára /Ptk. 4:148. § /, hogy tájékoztatniuk kell gyermeküket az őt érintő kérdésekről, biztosítaniuk kell, hogy az ítélőképessége birtokában lévő gyermekük a döntés előkészítése során véleményt nyilváníthasson, törvényben meghatározott esetben szüleivel közösen dönthessen. A szülőknek a gyermek véleményét - korára, érettségére tekintettel - megfelelő súllyal figyelembe kell venniük.

A minden gyermeket megillető szabad véleménynyilvánítási jog sérült azáltal, hogy a szülő törvényi felhatalmazáson alapuló "kötelezettségteljesítését" a hatóságok - jogsértő módon - teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

Az Alaptörvény a **IV.cikk** /1/ bekezdésében deklarálja, hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz. Ítélezési gyakorlatában ezideig nem kristályosodott ki e jog tartalma, de arra mindenképpen következtetni lehet, hogy ez a jog az

ember civil életével hozható összefüggésbe, s olyan állapotot, körülményeket feltételez, amely a személyes szabadsághoz való jog maradéktalan érvényesülését szolgálja.

Mind a személyem és a kiskorú gyermekeim személyi biztonsága sérült az apa azon veszélyeztető magatartása révén, hogy személyes adataim egy része (lakóhely, illetve egyedül nevelem két kiskorú gyermekemet) ismertté vált az elítéltek körében a Szombathelyi Országos BV. Intézetben, ahol nevelőként dolgozom. A hatóságok téves álláspontja szerint ez a kiskorú gyermekek érzelmi, fizikai biztonságát veszélyeztető, félelmet keltő apai magatartás nem jogsértő. Álláspontom szerint a konkrét fenyegetést tartalmazó "levelek" épp a személyi biztonság ellen irányulnak, s mint ilyen, az Alaptörvényben deklarált alapjogot sérti.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésében foglaltakkal összefüggésben utalnék a következőkre:

A közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránti perben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I. tv. 2.§ /4/ bekezdése és a 85.§ 1/bekezdése értelmében a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálta el, a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem keretei között vizsgálta, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján.

A bíróságnak a fentiekre tekintettel abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a gyámhatóságok eljárásuk során a reájuk irányadó anyagi - és eljárásjogi szabályokat megtartották-e, a tényállást tisztázták -e, döntésüket megfelelően indokolták-e, s azt milyen bizonyítékokra, milyen bizonyítási eljárás lefolytatására alapították.

Mindezek tükrében rögzíthető, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **ítélete indoklása rendkívül sematikus, általános megállapításokat tartalmaz**, minden vonatkozásban -még a szóhasználat szerint is :...egyért, osztotta álláspontját , .../**megerősíti az első-és másodfokú gyámhatóság által tett megállapításokat** úgy, hogy a vitatott kérdéseket meg sem vizsgálta, s indokát sem adta, hogy miért nem fogadta el a felperesi érveléseket.

Az Alkotmánybíróság pedig a 6/2011. /VII.13./ AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy „ egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje /32/2012./VII.4./ AB határozat, ind.41./.

A Bíróság ugyanis elvi éllel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. **Nem felel meg ezért az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak az, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben, mert csak a kellő alapossággal megindokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.**

Jelen esetben - a fentiek tükrében - ugyanis az állapítható meg, hogy az ilyen tartalmú indokolás a bíróság részéről elmaradt.

3./ Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Az indítványozó személyesen jár el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 52.§(5) bekezdésére és a 57.§(1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013.(II.27.)Tü. határozat 36.§ (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy számú alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben **nevem nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.**

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

, 2019. március 12. napján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/485-0/2019	
Érkezett: 2019 MÁRC 25.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet: db	

